Storia di una volpe troppo astuta

Una volta la Volpe rubò una gallinella dal pollaio e corse via con la sua preda. Sul suo cammino incocciò in una casa ed entrò.

«Buona sera, signori!», disse gentilmente ai padroni.

«Buona sera anche a te!», risposero quelli.

«Permettetemi di passare la notte da voi», disse la Volpe.

«Eh, ma la casa è piccola! Stiamo stretti, dove ti mettiamo?».

«Mi basta un angolino. Mi metto sotto la panca, mi raggomitolo e mi copro con la coda!».

«Va bene allora, pernotta da noi», dissero i padroni di casa.

«Grazie, ma la mia gallinella, dove la metto?», chiese preoccupata la Volpe.

«Posala sotto la stufa!», le risposero sbrigativi i padroni.

La Volpe così fece e poi si mise sotto la panca a dormire. Quando tutti si addormentarono, si alzò, mangiò la gallinella e nascose le piume, dopodiché si coricò di nuovo. Al mattino la Volpe si svegliò presto, si lavò ben bene, salutò i padroni di casa e prima di andarsene si chinò per afferrare la gallinella sotto la stufa.

«Ma... dov'è la mia gallinella?», chiese allarmata.

Казка про занадто хитру Лисичку

Вкрала одного разу Лисичка курочку з курятника та й побігла собі зі здобиччю. Аж коли натрапила на хатину, й зайшла туди.

– Добрий вечір, панове! – чемно мовила Лисичка до господарів.

– І тобі добрий вечір! – відповіли вони.

– Дозвольте у вас заночувати! – сказала Лисичка.

– Та у нас же хата маленька! Нам і самим тісно, де ж ми тебе покладемо?

– Та я у куточку кілечком згорнуся, хвостом накриюся – та й добре.

– Ну гаразд, тоді ночуй! – сказали господарі.

– Дякую, але куди я мою курочку покладу? – спитала стурбовано Лисичка.

– А пусти її під піч! – відповіли нетерпляче господарі.

Так Лисичка й зробила, та й лягла під лавку спати. Коли всі поснули, Лисичка встала, з'їла курочку, пір'ячко загребла – та й знову лягла спати. Вранці Лисичка встала раненько, вмилася біленько, привітала господарів та й полізла під піч, щоб забрати курочку.

– А… де ж вона, моя курочка?! – спитала вона тривожно.

«Era lì, no?».

La Volpe si mise a piangere.

«Non avevo che una gallinella, e mi dovevate togliere anche quella! Signore, per favore, mi dia un'anatra al posto della mia gallinella!».

I padroni di casa si sentirono molto imbarazzati perché era sparito qualcosa che apparteneva alla loro ospite e diedero un'anatra alla Volpe. La Volpe la mise in un sacco e se ne andò. Camminò finché non fu buio, allora entrò in un'altra casa.

«Buona sera, signori!», disse gentilmente ai padroni.

«Buona sera anche a te!», risposero quelli.

«Permettetemi di passare la notte da voi», disse la Volpe.

«Eh, ma la casa è piccola! Stiamo stretti, dove ti mettiamo?».

«Mi basta un angolino. Mi metto sotto la panca, mi raggomitolo e mi copro con la coda!».

«Va bene allora, pernotta da noi», dissero i padroni di casa.

«Grazie, ma la mia anatra, dove la metto?», chiese preoccupata la Volpe.

«Portala alla cascina e lasciala là in mezzo alle oche!», dissero i padroni di casa.

La Volpe così fece e poi andò a dormire. Nel cuore della notte, si svegliò, andò alla cascina, catturò la sua anatra, la mangiò e nascose le piume.

Al mattino si ripeté la scena.

«Ho cercato nella cascina. Dov'è la mia anatroccola?», chiese allarmata la Volpe.

«Era in mezzo alle oche, no? Stamattina i garzoni le

– Та ж вона там була!

Тут Лисичка почала рюмсати:

– Тільки й було в мене майна, що ця курочка – й ту в мене забрали! Пане господарю, дайте мені будь ласка за курочку качечку!

Господарям було ніяково, тому що щезло з їх хати те, що належало гості, тому вони й дали Лисичці качечку. Лисичка поклала її до торби та й пішла геть. Йшла, аж поки не стемніло, коли знову зайшла до однієї хати.

– Добрий вечір, панове! – чемно мовила Лисичка до господарів.

– І тобі добрий вечір! – відповіли вони.

– Дозвольте у вас заночувати! – сказала Лисичка.

– Та у нас же хата маленька! Нам і самим тісно, де ж ми тебе покладемо?

– Та я у куточку кілечком згорнуся, хвостом накриюся – та й добре.

– Ну гаразд, тоді ночуй! – сказали господарі.

– Дякую, але куди я мою качечку подіну? – спитала стурбовано Лисичка.

– Іди до хліва, та пусти її межи гуси! – відповіли господарі.

Так Лисичка й зробила, та й лягла під лавку спати. Глухої ночі вона прокинулася, пішла до хліва, зловила свою качечку, з'їла її, а пір'ячко загребла.

Вранці те саме:

– Я в хліву шукала. Де поділася моя качечка? – спитала Лисичка тривожно.

facevano uscire, forse è uscita anche la tua anatra».

La Volpe cominciò a piangere e lamentarsi.

«Non avevo che un'anatra, e mi dovevate togliere anche quella! Signore, per favore, mi dia un'oca in cambio della mia anatra!».

I padroni non poterono far altro, per calmarla, che darle un'oca. La Volpe la mise nel suo sacco e riprese la sua corsa. La sera arrivò in un villaggio ed entrò in una casa.

«Buona sera, signori!», disse gentilmente ai padroni.

«Buona sera anche a te!», risposero quelli.

«Permettetemi di passare la notte da voi», disse la Volpe.

«Eh, ma la casa è piccola! Stiamo stretti, dove ti mettiamo?».

«Mi basta un angolino. Mi metto sotto la panca, mi raggomitolo e mi copro con la coda!».

«Va bene allora, pernotta da noi», dissero i padroni di casa.

«Grazie, ma la mia oca, dove la metto?», chiese preoccupata la Volpe.

«Portala nella stalla e lasciala là in mezzo agli agnelli!», dissero i padroni di casa.

La Volpe così fece e si raggomitolò sotto la panca. Quando tutti dormivano, uscì di soppiatto, andò nella stalla e divorò la sua oca in santa pace. Poi nascose le piume e tornò a dormire beatamente.

Al mattino attaccò a frignare di nuovo.

«Eh, gente, dov'è la mia oca?», disse con un tono ancor più arrogante delle volte precedenti. «Non mi è mai successa una cosa del genere: che io pernot-

– Та ж вона поміж гусаків була? Може, це хлопці гусей випускали, та й твою качку випустили?

Лисичка почала рюмсати й скиглити:

– Тільки й було в мене майна, що ця качечка – й ту в мене забрали! Пане господарю, дайте мені будь ласка за качечку гусочку!

Щоб заспокоїти її, господарі мусили дати їй гусочку. Лисиця поклала її до торби та й побігла собі геть.

Увечері добігла до іншого села та й зайшла в якусь хату.

– Добрий вечір, панове! – чемно мовила Лисичка до господарів.

– І тобі добрий вечір! – відповіли вони.

– Дозвольте у вас заночувати! – сказала Лисичка.

– Та у нас же хата маленька! Нам і самим тісно, де ж ми тебе покладемо?

– Та я у куточку кілечком згорнуся, хвостом накриюся – та й добре.

– Ну гаразд, тоді ночуй! – сказали господарі.

– Дякую, але куди я мою гусочку подіну? – спитала стурбовано Лисичка.

– Залиш її у стайні з ягнятами! – сказали господарі.

Так Лисичка й зробила та й лягла під лавку спати. Коли всі поснули, вона вийшла нишком на двір, зайшла до стайні та без метушні зжерла свою гусочку. Потім загребла пір'ячко та, повернувшись, спокійно заснула.

tassi credendo di avere a che fare con persone oneste e al mattino non trovassi più la mia roba!».

«Magari gli agnelli l'hanno calpestata, per sbaglio. Era ancora piccola...».

I padroni di casa erano mortificati, ma la Volpe insisteva.

«Datemi allora un agnello in cambio della mia ochetta!», disse e fu assecondata.

La Volpe afferrò il suo bottino, lo ficcò nel sacco e partì.

La sera tardi arrivò in un altro villaggio ed entrò in una casa. Salutò i padroni e di nuovo chiese di poter dormire da loro.

«Eh, ma la casa è piccola! Stiamo stretti, dove ti mettiamo?».

«Mi basta un angolino. Mi metto sotto la panca, mi raggomitolo e mi copro con la coda!».

«Va bene allora, pernotta da noi», dissero i padroni di casa.

«Grazie, ma il mio agnellino, dove dormirà?», si preoccupò la Volpe.

«Mettiamolo con le mucche!».

La Volpe così fece, si appisolò sotto la panca, a mezzanotte si alzò, andò nella stalla, mangiò l'agnellino e tutta contenta tornò a dormire. Al mattino scatenò un putiferio perché l'agnellino non si trovava più: «È inaudito! Pensavo foste gente per bene, invece mi rubate il mio unico tesoro. Come è potuta succedere una cosa così?».

«Magari quando nostra nuora ha portato le mucche al pascolo, l'agnellino è scappato...», si difesero i padroni.

Вранці знову почала скавчати:

– Ой, люди, де ж це моя гусочка? – мовила вона ще більш нахабно, ніж у попередні рази, – ще мені такого не траплялося: щоб я де у порядних людей ночувала, а вранці не дошукалася мого майна!

– То, може, її ягнята затоптали. Вона ще маленька була...

Господарям було дуже соромно, але Лисичка наполягала:

– Дайте мені тоді за гусочку ягнятко! – сказала вона, і так вони й зробили.

Лисичка схопила свою здобич, поклала її до торби та й пішла геть.

Увечері добігла до іншого села, та й зайшла в якусь хату. Привітала господарів та попросилася на ночівлю.

– Та у нас же хата маленька! Нам і самим тісно, де ж ми тебе покладемо?

– Та я у куточку кілечком згорнуся, хвостом накриюся – та й добре.

– Ну гаразд, тоді ночуй! – сказали господарі.

– Дякую, але де ж моє ягнятко спати буде? – спитала стурбовано Лисичка.

– Пустимо його до корів!

Так Лисичка й зробила, та й закуняла під лавкою. Опівночі прокинулася, пішла до стайні, з'їла ягнятко та, задоволена, пішла спати.

Вранці зчинився страшенний галас, бо ягнятко пропало.

– Це нечувано! Я думала, що ви люди

«Allora datemi la vostra nuora negligente al posto del mio agnellino!», disse la Volpe con fare deciso.

A quel punto tutti si misero a piangere: i padroni di casa, il marito della ragazza e i bambini. Ma la Volpe non sentì ragione, afferrò la povera nuora e la ficcò nel sacco. Prima di andar via lo posò un attimo sulla porta e andò in cucina a prendersi con prepotenza la merenda da sgranocchiare durante il cammino. Il marito della ragazza, astuto, approfittò della sua assenza e in fretta e furia aprì il sacco, fece uscire la moglie e vi ficcò dentro un cane.

Così la Volpe partì soddisfatta e ignara del bottino che portava sulle spalle.

Camminava e canticchiava e rideva sotto i baffi.

«Mi hanno dato un'anatra per una gallinella», diceva tra sé, «un'ochetta per un'anatra, un agnello per un'oca e una nuora per un agnello! Sono davvero la regina della furbizia!».

Intanto il cane dentro il sacco si dibatteva e ringhiava.

"Che ragazza cattiva mi è capitata", pensava la Volpe. "Pare una bestia, ben le sta se la porto via!". Ma il cane non cessava di ringhiare e la Volpe volle guardare di persona che cosa diavolo avesse quella scocciatrice che si portava appresso. Si fermò e aprì il sacco.

Il cane saltò fuori digrignando i denti col pelo ritto sulla schiena e alla Volpe non restò che darsela a gambe per salvare la pelle. Riuscì a nascondersi in una tana stretta e profonda, dove il cane non riusciva a entrare e tirò il fiato.

порядні, а ви у мене єдине моє багатство вкрали. Як таке могло статися?

– Може коли наша невістка випускала корів, то й твоє ягнятко вибігло... – захищалися господарі.

– Ото давайте мені тепер за моє ягнятко вашу недбайливу невістку! – мовила рішуче Лисичка.

Тут всі почали плакати: господарі і син їх, і діти. Але Лисичка нічого не хотіла чути: схопила невістку та й запхала її у торбу. Перед тим, як піти геть, Лисичка лишила на мить торбу біля дверей, щоб нахабно взяти з печі пиріжка на дорогу. Невістчин чоловік хитро скористався цим моментом та миттю випустив з торби жінку, а замість неї запхав у торбу собаку.

Так задоволена Лисичка й пішла собі, не підозрюючи нічого про здобич, що несла за плечима.

– За курочку мені дали качечку,
– примовляла вона до себе, – за качечку
– гусочку, за гусочку – ягнятко, а за ягнятко
– невістку! Яка ж я хитрюща!

Тим часом собака у торбі гарчав та борсався.

– Яка капосна невістка! – гадала Лисичка. – Звірюкою гарчить. Так їй і треба, що я її несу геть!

Але собака все гарчав і гарчав, тому Лисичка вирішила на власні очі побачити, що то за таку уїдливу здобич вона здобула.

Собака вискочив: гарчить, шерсть на ньому

«Per poco non morivo!», diceva tra sé. «Voi, orecchie mie, che cosa facevate mentre scappavo?».

«Ascoltavamo attentamente i passi del cane e il rumore del suo fiato, per portarti via dal pericolo!».

«Brave, orecchie mie, vi comprerò dei pendagli d'oro! E voi, occhi miei, che cosa avete fatto per me?».

«Noi cercavamo il posto sicuro in cui tu ti potessi nascondere».

«Bravi, occhi miei, vi comprerò degli occhiali d'oro! Zampe mie, che cosa facevate mentre scappavo?».

«Noi? Noi pensavamo a farti correre veloce, cara Volpe, se no il cane ti acchiappava».

«Brave, zampette! Vi comprerò degli stivali rossi! E tu, coda mia, che cosa facevi?».

«Io infastidivo e impacciavo le zampe per rallentare la tua corsa e farti prendere dal cane».

«Ah, farabutta! Meriti una punizione! Volevi il cane, eccoti il cane!», esclamò la Volpe arrabbiata e sporse la coda fuori dalla tana.

Il cane non aspettava niente di meglio e con un morso staccò la coda della Volpe.

La Volpe si pentì del suo gesto e dovette aspettare un bel po' prima che il cane si allontanasse, ma da quel giorno divenne più prudente, perché la bella coda che aveva perso le ricordava che non bisogna essere troppo furbi.

Alla fine, esagerando, ci si rimette sempre.

наїжачилася – Лисичка ледве встигла п'ятами накивати. Заховалася вона у вузеньку та глибоку нору, до якої собака пролізти не міг, та перевела подих.

– Ледве не загриз мене! – думала вона про себе. – Ви, вушка мої, що робили коли я від собаки втікала?

– Ми уважно слухали шум кроків та подиху собаки, щоб вивести тебе з небезпеки!

– Дуже добре, вушка мої, куплю вам за це золоті сережки! А ви що робили, очі мої?

– А ми шукали тобі надійну схованку!

– Дуже добре, очиці мої, куплю вам за це золоті окуляри! А ви що робили, ніжки мої?

– Ми? Ми щонайхутчіше бігли, мила Лисичко, а то собака б розірвав тебе!

– Дуже добре, ніжки мої, куплю вам за це червоні постоли! А ти що робив, хвостику мій?

– А я плутався між ногами та їм заважав, щоб бігли повільніше і щоб собака тебе схопив!

– Ах, капосний! Покарати тебе за таке треба! Хотів до собаки – ось тобі, собака! – вигукнула Лисичка розгнівано та висунула хвоста з нори.

А собака ніби того й чекав: взяв та відкусив хвоста Лисичці.

Лисичка одразу ж пошкодувала про те що зробила, але їй довелося довгенько чекати, щоб собака пішов геть. З того дня стала Лисичка більш обережною, адже гарний хвіст, якого вона більше не мала, нагадував їй, що ніколи не слід бути занадто хитрими. Бо що занадто – те не на користь.